

Sygn. akt II Ka 396/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak (spr.) SO Krystyna Świącicka
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 r.

sprawy **A. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 3 czerwca 2013 r. sygn. akt VII K 121/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Sygn. akt II Ka 396/13

UZASADNIENIE

A. K. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 26 lutego 2013r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. K. właściciela Hotelu (...) do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w kwocie 5.045 zł za pomocą wprowadzenia go w błąd poprzez potwierdzenie podrobionym mailem wniesienia opłaty za pobyt w tym Hotelu w dniach od 14 do 26 lutego 2013r.

tj. o czym z art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

II. w czasie i miejscu jak w pkt I uszkodził mienie będące własnością J. K., w ten sposób, iż spowodował wgniecenia i porysowania blatu biurka, częściowo odkleił i oderwał tylne oparcie krzesła wraz z nogami od poprzecznych stelaży, a ponadto zalał siedzisko krzesła, wykładzinę dywanową oraz pościel substancją koloru brązowego, czym spowodował łączne straty w kwocie około 3.000 zł na szkodę w/w

tj. o czyn z art. 288§1 kk.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2013r. wydanym w trybie art. 335§1 kpk w zw. z art. 343§1 kpk, Sąd Rejonowy w Siedlcach oskarżonego A. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 1§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk wymierzył karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33§3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych; oskarżonego A. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 288§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288§1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako łączną wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu ustalając okres próby na 4 lata; na podstawie art. 72§2 kk nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej czynem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 8.045 zł w terminie 2 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 800 zł oraz tytułem kosztów postępowania kwotę 90 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Siedlcach zaskarżając go na korzyść oskarżonego A. K. i zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 343§6 i 7 kpk w zw. z art. 335§1 kpk polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności wyższej od sumy dwóch kar jednostkowych, a tym samym niesłuszne uwzględnienie wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, pomimo tego, iż przedmiotowy wniosek zawierał wadliwy postulat, co do wysokości kary łącznej pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Na rozprawie odwoławczej prokurator zmienił wniosek i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i na uwzględnienie zasługuje zawarty w niej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Przebieg postępowania, który doprowadził do wydania wyroku skazującego nie nasuwa żadnych wątpliwości. W trakcie przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 28 lutego 2013r. A. K. zgłosił wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 335 kpk, który zawierał, w zakresie kary pozbawienia wolności, orzeczenie dwóch kar jednostkowych w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy oraz 8 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, która jest wyższa od sumy kar jednostkowych. Ta propozycja oskarżonego została zaaprobowana przez oskarżyciela publicznego, który we wniesionym przez siebie akcie oskarżenia zawarł wniosek o wymierzenie takiej właśnie kary pozbawienia wolności, który to błąd powielony został następnie przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku. W tej sytuacji oczywistym jest, że nastąpiła obraza art. 343§1 kpk, albowiem przy błędnym sformułowaniu wniosku (co czyni niemożliwym wydanie wyroku zgodnie z jego treścią) obowiązkiem Sądu jest rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych (tak wielokrotnie stwierdzał Sąd Najwyższy m. in. w cytowanym w uzasadnieniu apelacji wyroku z dnia 2 stycznia 2008r., IV KK 496/07, LEX Nr 361683). Obok zawartego w apelacji zarzutu obrazy przepisów proceduralnych aktualnym również byłby zarzut obrazy prawa materialnego (art. 438 pkt 1 kpk), a mianowicie art. 86§1 kk, który określa górną granicę kary łącznej, jaką jest suma orzeczonych kar jednostkowych. W sytuacji, gdy kara łączna próg ten przekracza uznać należy, że do jej wymierzenia doszło z obrazą powołanego wyżej przepisu.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy skieruje sprawę na rozprawę celem rozpoznania jej na zasadach ogólnych, przy czym niewykluczone jest, iż przy odpowiedniej modyfikacji wniosku (oczywiście przy uwzględnieniu stanowiska

wszystkich stron) może dojść do wydania wyroku w trybie dobrowolnego poddania się karze. Jednakże takie ewentualne orzeczenie winno być w odpowiedni sposób uzasadnione, również w zakresie orzeczonej kary, czy to łącznej, czy też i jednostkowych.

W przekonaniu bowiem Sądu Okręgowego wnioskowana przez prokuratora na rozprawie odwoławczej kara łączna pozbawienia wolności na zasadzie kumulacji kar jednostkowych nie spełnia kryteriów, jakie uwzględnione są przy orzekaniu takiej kary (uwzględniając ścisły związek czasowo-przestrzenny i przedmiotowy obu czynów zarzuconych oskarżonemu).

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437§2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

DP/bdk